

— Какво правишъ ти, човѣче? Ами преди една недѣля нали ти дадохъ двадесетъ перпери? Кѣде ги разпилъ?

— Кѣде... Кѣде... Всички рекли кѣде. Сякашъ, че нѣма за какво да се разпиляватъ пари... Не ми стигатъ и толкозъ!

— Ами на менъ стигатъ ли?

— Ехъ, ти правишъ новъ палатъ... Работятъ ти безъ пари и пакъ нѣмашъ... Какво да кажа тогава азъ — беденъ боляринъ...

— Защо си не отидешъ въ Селви? Като кефалия тамъ ще купувашъ всичко на половинъ цена...

— Ехъ, не е всѣки Белота, за да може да живѣе и въ Търново, и въ земитъ си. На Николица, на Драгота, на Георги даде най-хубавитъ прониятства, а на мене, защото съмъ ти братовчедъ, ми даде — Селви.

— Неблагодарнико! Не те ли въздигнахъ въ болярско достойнство? По-рано болярството ти бѣше само на име...

— Болярско достойнство — и сиромашко прониятство. Благодаря. Всичкитъ ми хора сѣ само зевгари. Никой нѣма повече отъ единъ чифтъ волове. Стаситъ имъ по двадесетъ поприща на дължина и тридесетъ на ширина. Сиромашия! И отъ такива отроци ще чакашъ димнина и десетъкъ. Да умрешъ отъ гладъ...

— Разбира се. Докато трѣбва да се купува бисеренъ нанизъ на Йончовата дъщеря. Иванко, Иванко — обичамъ те като братъ — и те съветвамъ. Послушай ме! Скѣтай бѣла аспра за черъ день... Твоятъ животъ не води на добро. Нѣкой день ще пропаднешъ зле. Какво чувамъ за тебе? Бѣлана, дъщерята на побирчията Семиръ, Няга, дъщерята на севаста Велянъ, Детелина, сестрата на технитара Босилко, нѣкоя си Гроздана, нѣкоя си Бонка... А напоследъкъ си зачестилъ край Зоя. На какво прилича? Ако бѣхъ на мѣстото на Йончо и Босилко, щѣхъ да те наглася така, че да помнишъ... Утре да чуя, че сѣ те пребили нѣкъде по друмоветъ — нѣма да се удивя.

Асѣнъ стана, отиде при една дървена ракла, изписана съ ярки зелени и сини цвѣта, извади отъ тамъ едно же-